

svageste grupper, og særligt her er det offentlige indsats ikke nok.

Her er vi inde på et område, hvor den professionelle hjælp ofte slet ikke er den rigtige hjælp, men hvor en frivillig person i langt højere grad kan være den konstruktive støtte, der får ledt mennesker på rette vej.

Velfærdspolitikken må derfor bygge på et fælles virke mellem det offentlige og andre sociale aktører. Erfaringerne viser jo, at frivillige organisationer har nogle særlige kvaliteter og muligheder, når det gælder indsatsen for disse grupper. Det handler om evnen til at finde nye veje til at afhjælpe eller løse problemerne. Nogle frivillige kan bidrage med egne livserfaringer og dermed skabe muligheder for en mere ligeværdig situation mellem bruger og hjælper. Derfor skal der fortsat arbejdes med nye former for samspil og samvirke mellem det offentlige og det frivillige arbejde.

Der er ingen tvivl om den store betydning, den frivillige indsats har. Besøgsvennen, der møder op i fængslet hos den indsatte eller bryder ensomheden hos den ældre eller f.eks. de frivillige på de sociale cafeer eller væresteder. Alle sammen yder de en konkret indsats for et bedre liv for andre.

Lignelsen om den barmhjertige samaritan er grundlaget for en vigtig del af vores kultur. Medfølelsen og følelsen af et medansvar for andres ve og vel, hele udviklingen af vores velfærdssamfund tager netop udgangspunkt i det.

Men fastholdelsen og udviklingen af velfærdens forudsætter, at vi alle aktivt forholder os til denne udfordring og ikke sætter os med hænderne i skødet og overlader ansvaret til det offentlige, fordi vi nu engang har betalt vores skat. Hver dag året rundt er tusinde af frivillige det konkrete udtryk for et aktivt, menneskeligt engagement, en sand næstekærlighed.

Kl. 15.45

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Vi starter med fru Sandy Brinck. Nu håber jeg ikke, hun trykker for hårdt denne gang. Værsgo.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Det håber jeg da heller ikke.

Jeg var langt hen ad vejen enig med De Konservatives ordfører, men blev alligevel lidt bekymret, da fru Charlotte Dyremose sagde, og nu citerer jeg sådan frit fra hukommelsen: Det sociale system er ikke gearret til at tage sig af de ud-

stødte. Bare for at det spøgelse ikke skal hænge her ved højlys dag, vil jeg spørge, om Det Konservative Folkeparti vil gøre noget ved det, altså geare systemet op. Eller skulle det forstås sådan, at her er der altså en gruppe borgere, som vi må overlade til det frivillige sociale arbejde?

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Nej, jeg synes, det var en lille smule at forvrænge det, jeg sagde; men nu var det selvfølgelig også frit citeret. Det, jeg forsøger at sige, er, at i en situation, hvor man f.eks. er meget ensom og har den slags problemer, som jo kan føre til mange andre problemer, føles det ofte meget mere ligeværdigt at komme på et værested eller en café, hvor der sidder andre mennesker, som man kommer til at tale med, frem for at der kommer en offentlig person, som er ansat til det og får penge for at være der; altså denne her medmenneskelighed, følelsen af, at denne her person er der for mig, fordi vedkommende har lyst til det, og ikke, fordi systemet har givet mig en ret til det.

Så derfor mener jeg, at der er masser af områder, hvor det frivillige system er bedre gearret til at være der for de her mennesker, når det ikke er en professionaliseret hjælp, man har brug, men f.eks. en, der har prøvet det samme selv og derfor kan dele sine private, personlige erfaringer, og hvor man gennem en samtale kan få løst sine problemer.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Det gjorde mig selvfølgelig en hel del mere tryk, men jeg synes bare, at jeg hørte fru Charlotte Dyremose sige meget præcist, at det sociale system ikke er gearret til at tage sig af udstødte. Der vil jeg så godt bede den konservative ordfører om at uddybe, hvori de mangler består, og om det er noget, vi kan gøre noget ved, for så synes jeg da, at vi bør gøre det. Vi kan ikke bare tørre det af på de frivillige.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jamen så har jeg åbenbart ikke udtrykt mig klart. Jeg følte selv, at jeg forsøgte at sige, at det sociale system jo netop skal tage sig af de mennesker, som har nogle meget alvorlige problemer, men at når man f.eks. er på vej ud i problemerne – man har et ensomhedsproblem, man er måske kommet til byen, man kender ikke nogen,